

[Poul Møller.]

opsparingen ikke er gennemført. Disse 3 kendsgerninger skal man blot holde sig for øje, når man skal bedømme regeringens boligpolitik, og det må vi selv huske alle sammen til fremtidens gerning.

Til den højtærede finansminister vil jeg sige, at vi har ikke glemt, at vi vil forøge forbrugsbeskatningen. Det har den højtærede finansminister altså heller ikke glemt; derfor står hans tale som en realistisk og rigtig tale i bedømmelsen af vor politik i forhold til f. eks. det ærede medlem hr. Helge Larsens tale. Den højtærede minister ved, at de skattelettelser, vi foreslår for de direkte skatter, ønsker vi andre afgifter forøget med. Men når den højtærede minister så siger, at vi vil nå så kolossalt højt op med forbrugsbeskatningen, hvis det, jeg talte om i går, skal gennemføres, må han ikke glemme, at det, jeg talte om, var en almindelig administrativ reform; vi lægger nye opgaver ud til kommunerne og tager dem bort fra staten på en række områder, fjerner nogle af de refusioner og tilskud til kommunerne, som findes, imod at kommunerne til gengæld får lov til at opkræve højere direkte skatter og staten så kan afvikle sine direkte skatter. Dette system hænger i sig selv sammen.

Nu vil den højtærede finansminister bebrejde os, at vi ikke har fremsat skatte-reformforslag. Højtærede finansminister, er det nu ikke lidt for let? Regeringen har bebudet år efter år, at den ville komme med skattereformforslag. Det stod i åbnings-talen, og man har lavet et kildeskattekontor dertil. Man har fremsat tanker, og man har trukket dem tilbage igen, men man har hele tiden sagt det. I begyndelsen af august måned sagde den højtærede statsminister, at den kommende samlings store opgave ville være gennemførelsen af en kildeskatte-reform med bevarelse af skattefradrag-retten. Der kom ikke noget skattereform-forslag, lige så lidt som jordlovsforslagene kom. Men det blev sagt — og måtte vi da ikke vente, at regeringen, der har embeds-mændene, der har hele administrationen på et så vigtigt og stort område, måtte være den, der fremkom med forslag, og ikke at oppositionen skulle sidde og flikke et skatte-reformforslag sammen? Vi redegjorde for

vore tanker og fremlagde, hvilke skatte-lettelser vi ville have, og vi fremlagde det i vort program. Den højtærede finansmini-ster har haft al mulighed for at læse dette, og ministeren kunne få frugtbar viden ved at læse det, således at han vidste, hvilke reformer han kunne få igennem med vore stemmer.

Spørgsmålet om, hvorvidt man ønsker skatten fratrukket i lønnen, eller man ønsker selv at betale den, er jo et individuelt spørgsmål. I anledning af de kildeskatte-bemærkninger, som den højtærede minister gjorde, vil jeg spørge: hvorfor skal vi tvinge skatteyderne, når det er individuelt, når nogle lønmodtagere ønsker det på den ene måde, og nogle ønsker det på den anden måde? Navnlig når resultatet bliver et system, der opdeler skatteyderne i hvert fald i 4 kategorier, nemlig 1) lønmodtagere, der har al lønindtægt hos én arbejdsgiver, og som kun har et hovedkort, 2) lønmod-tagere, der både har hovedindtægter og bi-indtægter, måske flere biindtægter, og derfor har både hoved- og bikort, 3) lønmodtagere med skattepligtig indkomst over progres-sionsgrænsen, og som skal behandles på en tredje måde; endelig 4) erhvervsdrivende, der skal behandles på en fjerde måde. Hvorfor skal man lave denne inddeling i 4 befolkningsgrupper, og hvorfor vil man belaste erhvervslivet med hele dette vældige ekstraarbejde på et tidspunkt, hvor de har både Arbejdsmarkedets Tillægspension og omsætningsafgiften at slås med? Er det meningen, at hver enkelt erhvervsdrivende skal være en for det offentlige gratis arbej-dende rodemester? Og hvorfor den brutale forenkling af fradragreglen, som kun kan medføre, at man ser bort fra skatteevne-princippet og går over til et endnu mere til-fældigt virkende skattesystem? Og hvorfor denne fuldstændige opgivelse af skatte-systemets opsparingsfremmende incitament for pensionsopsparingens vedkommende der-ved, at man giver samme skattefradrag, hvad enten man har tegnet pensionsforsik-ring eller livsforsikring, eller man ikke har det? Hvorfor denne undergravning, som jo i virkeligheden falder bort for lønmodtagere med de efterfølgende konsekvenser for erhvervslivet, når man dog langt mildere og langt blidere kunne opnå sit mål ved at